

Elly Koster

***Een man
naar
mijn hart***

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag en binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Een man naar mijn hart

ISBN 978-94-6204-240-7

CUPIDO – GROOT

© 2019 Uitgeverij Cupido

Postbus 220

3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Als slachthuizen glazen muren hadden,
dan waren we allemaal vegetariër*

Paul McCartney

HOOFDSTUK 1

Weet je wat het met goede voornemens is? Ze geven ons heel even het gevoel dat we als een soort superheld van alles aankunnen, dat we als we ons best doen heus wel kunnen vliegen of langs een hoge muur omhoog weten te klauteren. Ze laten ons denken dat er talloze mogelijkheden binnen handbereik liggen en de wereld aan onze voeten ligt. We hoeven alleen maar dit of dat in ons leven te veranderen en alles zal perfect worden.

Onzin!

Diezelfde voornemens zorgen er uiteindelijk voor dat we ons ronduit belabberd voelen. Een neergestorte Superman en een verslagen Wonder Woman zijn er niets bij. Waarom? Negen van de tien keer weten we onze plannen niet waar te maken en dat voelt als falen. We zijn vaak niet eens in staat ons eigen leven een andere wending te geven. Daarom.

Nee, je wordt echt niet gelukkiger van goede voornemens. Ja, wel die paar mannen en vrouwen die aan het begin van een nieuw jaar gruwelijk fanatiek zijn en dat het hele jaar of zelfs nog langer vol

weten te houden. Maar dat zijn uitzonderingen. Natuurlijk heb ik, net als iedereen, ooit goede voornemens gehad, maar ik ben al vrij snel gestopt met plannen maken toen ik er op een gegeven moment achter kwam dat het gewoon niet werkt. Niet alleen bij mij, bij zoveel anderen net zomin. Nu moet ik heel eerlijk bekennen dat één voornemen gelukt is. Eentje maar, hoor. Iets waar ik heel erg tevreden over ben: Sverre. Hij is het uitzonderlijke bewijs dat soms, maar dan ook echt héél soms, een voornemen zomaar een goede afloop kent.

“Let op, we gaan aftellen!” hoor ik iemand enthousiast roepen. Ja, we staan op een paar seconden na aan het begin van een nieuw jaar. In mijn geval dus een jaar zonder voornemens.

“Drie, twee, één... Gelukkig Nieuwjaar!” Glanzende flutes gevuld met sprankelende, goudgele champagne worden omhoog geheven. De feestverlichting die boven ons hoofd hangt laat de glazen schitteren. Het doet alles er extra vrolijk uitzien. Ik tik lachend met mijn flute tegen het glas van Sverre en dat van de mensen die bij ons staan, en drink de tintelende drank met een gulzigheid alsof ik bang ben dat iemand mijn glas af zal pak-

ken. De waarheid is dat ik niet van champagne hou en liever alles met een paar flinke slokken naar binnen werk dan telkens een slokje te moeten nemen van iets wat ik helemaal niet lekker vind.

Daar komt bij dat Sverre een kapitaal heeft uitgegeven aan een of ander duur merk champagne waar hij lyrisch over is en dan moet ik zeggen dat ik het niet vind smaken? Soms moet je concessies doen om je partner tevreden te houden en dit is er één van.

Vanuit de scheepssalon, die zich benedendeks bevindt, klinkt *Happy New Year*, gespeeld door de band die is ingehuurd. Tussen omhelzingen en talloze gelukswensen van feestvierders door neemt Sverre mij glimlachend in zijn armen, natuurlijk wel nadat hij met smaak zijn eigen glas champagne heeft leeggedronken.

“Gelukkig nieuwjaar, lieverd,” fluistert hij en hij buigt zich naar mij toe. Hij kust mijn zorgvuldig rood gestifte lippen. Zijn mond voelt warm en uitnodigend aan en dat zorgt voor een aangename kriebel ergens onder in mijn buik. Ik beantwoord zijn kus niet al te gretig maar net met genoeg passie om hem het hoofd op hol te brengen.

“Dat al jouw wensen uit mogen komen,” zegt hij, zodra hij met de nodige moeite zijn mond van de mijne heeft losgemaakt. Hij laat zijn blik langer dan gewoonlijk op mij rusten, alsof hij iets zoekt. Iets wat bij mij te vinden moet zijn. Geen idee wat. Een antwoord misschien? Een antwoord op... Ja, waarop? Zo voelt het. Wil hij mij soms vragen zijn vrouw te worden en weet hij niet precies hoe hij dat moet brengen? Het zou echt te gek zijn als hij mij een aanzoek zou doen! Ik hoopte al dat hij mij dat ooit zou vragen.

Zijn onderzoekende blauwe ogen zorgen er niet alleen voor dat de opwindende kriebel nog meer aangewakkerd wordt maar laat mijn hart ook nog eens in een versneld tempo slaan. Ik, Katia Zaalberg, de vrouw van de succesvolle zakenman Sverre Varland. De man die bedolven wordt onder de begerige blikken van iedere vrouw die in zijn buurt komt en daar volgens mij niet eens erg in heeft. Katia Varland. Dat klinkt goed, zeg!

“En dat al jouw wensen ook vervuld mogen worden,” zeg ik zacht. Tegelijkertijd kijk ik hem met mijn grote, bruine ogen uitdagend aan. Op een manier waarvan ik weet dat Sverre het liefst meteen met mij naar bed zou gaan. “Als jij tenminste

nog iets te wensen hebt...” voeg ik eraan toe en ik laat mijn tong suggestief langs mijn lippen glijden. Vraag het! Vraag me ten huwelijk! Ik moet oppassen dat ik het niet hardop uitroep, zo graag wil ik mevrouw Varland worden.

De onderzoekende blik in Sverres ogen verdiept zich, net als de twee rimpeltjes ertussenin. Na wat een eeuwigheid lijkt, zegt hij langzaam: “Ik heb nog genoeg wensen.”

Ik laat mijn vingers met de roodgelakte nagels plagend langs zijn grijzende slapen glijden. Daarna volgen ze de contouren van de twee rimpeltjes tussen zijn ogen. “Je moet niet zo vaak fronsen,” glimlach ik. “Anders moet je aan de Botox.”

Sverre schudt zijn hoofd. “Jij zult niet meemaken dat ik die troep in mijn lichaam laat spuiten.”

Dat ik daar zelf anders over denk, weet hij niet. Als ik het nodig vind, zal ik vervelende rimpels laten verdwijnen. Voor mij geen ontsierende lijntjes in mijn gezicht. Mannen willen toch zeker een vrouw die er jong uit ziet? Ik heb het geluk dat ik nog maar zevenentwintig ben en mijn huid nog mooi en glad is. Natuurlijk is een van mijn wensen dat ik nooit rimpels zal krijgen maar helaas is daar geen ontkomen aan.

Sverre is negentien jaar ouder dan ik en zijn gezicht is veel meer doorleefd. Zijn donkere haar vertoont grijze strepen. Beide staan hem overigens goed, net als de mooie, goedzittende smoking die hij draagt. Hij is een man met klasse. Elegant. Dat bevalt mij wel. En wat ik nog meer weet te waarderen? Zijn status en zijn geld. Sverre is, wat ik net al noemde, een succesvolle zakenman. Ik hoopte ooit een man als hij aan de haak te slaan. En laat ik nu maar meteen zeggen waar het op staat: ik val op mannen met geld. Succesvolle types die op allerlei gebied mijn wensen kunnen vervullen. Natuurlijk hou ik van de aandacht die ze aan mij schenken maar waar het bij mij om draait is geld. Geld dat ik, dankzij hen, royaal kan laten rollen.

In tv-programma's, op internet en in tijdschriften zag ik regelmatig bekende, niet bepaald onbemiddelde mannen voorbijkomen die een veel jongere vrouw als partner hadden. Een vrouw die zich door toedoen van zo'n man in materieel opzicht van alles kan permitteren.

Ik dacht: dat wil ik ook! Een leven zonder geldzorgen, alles kunnen krijgen wat ik graag wil, wat moet dat fantastisch zijn! Met als bonus een man

die om mij geeft. Wat wil een vrouw nog meer? Ik moest alleen nog een geschikte kandidaat zien te vinden. En het liefst natuurlijk één van de aantrekkelijke soort. Zodra ik daarmee in contact kon komen was het een kwestie van al mijn charmes in de strijd gooien, een alleen voor mij zichtbare liefdespijl afvuren op het hart van die man en voilà, de vonk springt over en hij smelt voor mij.

Ik nam mij voor het op die manier aan te pakken. Ja, een echt voornemen en toevallig kwam Sverre op dat moment op mijn pad.

Noem mij maar een golddigger. Het is niet anders. Sommige vrouwen zijn gewoon zo en ik ben daar één van.

Ik sla mijn armen om Sverre heen. “En wat héb jij nog voor wensen?” vraag ik, om terug te komen op zijn opmerking dat hij nog genoeg wensen had. Ik vlij mijn lichaam tegen hem aan en fluister ondeugend bij zijn oor: “Ik weet wel een plek hier ergens aan boord waar we samen snel iets leuks kunnen doen.”

Sverre kijkt mij een ogenblik weifelend aan. Ik zie in zijn ogen dat hij verrast is en ik voel de plezierige spanning tussen ons toenemen. Mooi, dan

kan hij straks na een kort maar uiterst zinderend liefdesspel voor de volgende verrassing zorgen: een aanzoek.

Maar voordat Sverre actie kan ondernemen of überhaupt antwoord kan geven, klopt een van zijn vrienden, Jeremy, hem kameraadschappelijk op de rug. “Hé, Varland, zo is het wel weer genoeg, hoor. Dat kleffe gedoe van jullie. Een goed en wederom succesvol nieuwjaar, hè!” Jeremy knipoogt met een van zijn lodderige ogen naar mij. “Al kan ik je geen ongelijk geven,” vervolgt hij grijnzend. “Ik was met een vrouw als Katia al lang van boord geglipt om mijn eigen feestje te vieren.” Jeremy lacht bulderend.

Ik glimlach minzaam naar hem en moet zijn woorden maar als een compliment opvatten. Wat kan ik anders doen? Man, wat draagt hij een slecht zittende smoking. Had hij nou niet iets beters aan kunnen schaffen? Hij bulkt van het geld. En een kapper komt zeker ook niet in zijn woordenboek voor. Volgens mij is hij thuis bij het vervangen van een lamp de stroom vergeten uit te schakelen. Zijn grijze haren pieken alle kanten uit.

Tot mijn grote schrik pakt Jeremy mij met zijn plakkerige handen onhandig bij mijn schouders

beet. Hij buigt zijn hoofd met de borstelige wenkbrauwen naar mij toe en drukt een natte zoen op allebei mijn wangen. Een mengeling van geuren dringt mijn neus binnen: sterke drank, een veel te zware aftershave en iets van zweet. Uggghhh! He-las is er geen ontkomen aan.

“Een gelukkig nieuwjaar, mooie dame. En, eh...” Hij wijst met zijn duim naar Sverre. “Bezorg die ouwe geen hartaanval, hè?” Dat hij zelf nog ouder is dan Sverre, vergeet hij weleens. Hij barst alweer in een daverende lach uit. Sverre lacht maar een beetje mee en werpt mij een verontschuldigende blik toe.

Gefrustreerd kijk ik toe hoe hij met Jeremy in gesprek raakt. Weg is het intieme moment tussen Sverre en mij. Ik had Sverre zover kunnen krijgen met mij mee te gaan om samen wat spanning en plezier te beleven. Ik weet het zeker. Daarna had ik heel subtiel over trouwen kunnen beginnen als hij daar geen aanstalten toe maakte. Echt balen!

* * *

Ondertussen is boven de Erasmusbrug, met de skyline van Rotterdam als decor, een spectaculair

vuurwerk losgebarsten. Om mij heen klinken enthousiaste kreten van bewondering. Het vuurwerk is goed te zien vanaf de ouderwetse schoener die aangemeerd ligt langs de kade en waarop wij Oud en Nieuw vieren. Het schip is versierd met lange snoeren feestverlichting die tot boven in de twee masten hangen. Behalve het vuurwerk, dat in glinsterende, kleurrijke sterren uit elkaar spat, zorgt ook dat voor een sprookjesachtige aanblik. De weerkaatsing in het water maakt er een dubbel spektakel van. Maar ja, wat heb ik daar nu aan als de man met wie je zo graag een sprookje wilt beleven voortdurend druk is met van alles en nog wat, behalve met zijn partner? Dat is het nadeel van een drukke zakenman.

Sverre heeft de schoener gehuurd om samen met vrienden en goede kennissen, vooral die van hemzelf, het nieuwe jaar in te luiden. Het feest met alles erop en eraan, zoals live muziek en goede catering, zal vast en zeker tot in de late uurtjes doorgaan. Dit alles was een mooi excuus om mezelf uitbundig op te doffen en mijn nieuwe, elegante designjurk, voorzien van talloze goudkleurige kraaltjes te dragen. Uiteraard heb ik er meteen chique schoenen en sieraden bij gekocht. Je viert

tenslotte maar één keer per jaar Oud en Nieuw. Nietwaar?

Er bestaat altijd wel een excuus om te shoppen of naar de kapper te gaan. Het leven draait toch niet om werken alleen? Bovendien wil ik niet onderdoen voor mijn vriendinnen die regelmatig nieuwe outfits aanschaffen en mij een meewarige blik toe zouden werpen als ik een feest bezoek in kleding die ik eerder gedragen heb.

Ik kijk opzij naar Sverre die een eindje verderop staat en nog steeds in gesprek is met Jeremy. Hij vangt mijn blik en gebaart dat hij eraan komt. Meestal duurt het dan nog even. Laat ik maar eens een selfie maken met het vuurwerk op de achtergrond. Ik diep mijn telefoon uit mijn goudkleurige tasje op en blaas kusjes naar de camera terwijl ik een paar foto's maak. Ik plaats de mooiste afbeelding op social media. *Happy New Year*, zet ik eronder. Mijn prachtige, nieuwe jurk is er goed op te zien. Dan heb ik weer wat te bespreken met mijn vriendinnen.

Het duurt dit keer zowaar niet al te lang voordat Sverre weer bij mij komt staan. "Ik ga proberen de kinderen te bellen," meldt hij mij, terwijl hij zijn telefoon tevoorschijn haalt.

“We kunnen toch eerst samen naar het vuurwerk kijken?” probeer ik hem van gedachten te doen veranderen.

“Ik heb beloofd zo snel mogelijk te bellen.”

Ik zucht. “Oké.” Ik leg mijn hand op zijn arm en glimlach liefjes naar hem. “Breng ook namens mij de beste wensen over.” Ik moet natuurlijk wel doen alsof ik zijn kinderen graag mag.

“Zalik doen,” knikt Sverre. Hij verlaat het scheepsdek en verdwijnt naar binnen.

Er is een behoorlijk minpunt aan Sverre: hij heeft twee kinderen. Tieners. Een jongen en een meisje. Ik beken dat ik een gruwelijke hekel aan kinderen heb. Tieners ken ik niet anders dan als obstinate wezens die nooit willen luisteren. Baby’s spugen en poepen alles onder en peuters en kleuters, tja, daar moet je voortdurend op letten en achteraan lopen. En dan begrijp je ze ook nog niet omdat ze onverstaaanbaar brabbelen.

Ik neem Sverres kinderen op de koop toe. Tegenover dit ene minpunt zijn er genoeg pluspunten te vinden in de relatie met Sverre die zwaarder wegen dan een paar onhandelbare tieners. En ik zal er wel voor waken zwanger van hem te worden. Al die oudere mannen die zonodig nog een

kind willen hebben van een veel jongere vrouw. Of is het andersom? Ik begrijp dat het misschien wel wat voordelen met zich meebrengt, je blijft dan vanwege een kind voor altijd met elkaar verbonden. Het kan natuurlijk wat financiële extra's opleveren. Maar nee, dat gaat mij net iets te ver.

Gelukkig logeren Sverres kinderen een week bij hun moeder, het is kerstvakantie, zodat Sverre en ik het rijk alleen hebben. Dat is het voordeel van een ex-vrouw. Dan hebben Sverre en ik niet voortdurend de kinderen over de vloer.

Sverre houdt veel van zijn kinderen, ook al puberen ze er heel wat op los. Hij neemt aan dat ik eveneens een soort genegenheid voel voor de twee tieners. Hij moest eens weten.

Ik besluit te kijken hoe het er met Sverre voor staat. Hij mist al het prachtige vuurwerk. Maar dan moet ik wel op mijn megahoge hakken weer die enge houten trap af die naar de salon leidt. Tot mijn grote opluchting lukt mij dat zonder te zwikken of uit te glijden.

De salon is stijlvol ingericht en bestaat vooral uit veel mahoniekleurig hout en koperen lampen die een warm licht verspreiden. Er staan vaste ban-

ken bekleed met blauwe stof en tafels om drankjes en hapjes op kwijt te kunnen. Het nodigt in ieder geval uit tot een gezellig samenzijn. Achter in de salon hebben de gasten de beschikking over een glanzende mahoniehouten bar waar personeel voor het inwendige van de mens zorgt.

En dan is er nog de band. De leden, allemaal gekleed in smoking, hebben een pauze ingelast nu iedereen naar het vuurwerk staat te kijken. Ze gaan op weg naar het dek, zodat ze nog iets van het kleurrijke schouwspel te zien krijgen. Met een stralende glimlach wens ik ze in het voorbijgaan het beste toe voor het komende jaar en ook de personeelsleden achter de bar.

Mijn hakken tikken luidruchtig op de houten vloer terwijl ik op zoek ga naar Sverre. Eens even zien... Waar is hij? Aha, hij zit op een van de banken die in een hoek staat. Op de plek waar we met een aantal vrienden hebben gezeten voordat we tegen middernacht besloten naar het dek te gaan. Hij is nog aan het telefoneren.

Sverre krijgt mij in het oog maar maakt nog geen aanstalten het gesprek af te ronden. Ik slaak een diepe zucht en besluit dan maar weer naar het dek terug te gaan. Voor je het weet is het vuurwerk

voorbij en het zou jammer zijn als je er amper iets van gezien hebt. Het schip ligt hier niet voor niets aangemeerd.

Net als ik weer naar het vuurwerk sta te kijken voel ik hoe iemand een arm om mijn middel slaat. Het is Sverre. Hij trekt mij dicht tegen zich aan en ik voel de warmte van zijn lichaam dwars door mijn kleding heen. Heerlijk! De ragfijne, exclusieve stola die ik over mijn jurk zonder mouwen draag is prachtig maar beslist niet praktisch te noemen en de koude nachtlucht begint steeds meer vat op mij te krijgen.

“Ik moest je van de kinderen een gelukkig nieuwjaar wensen,” meldt Sverre mij.

“Dat is lief van ze. Dank je.” Ik glimlach welwillend naar hem maar in werkelijkheid zal het mij een zorg zijn of de kinderen mij wel of niet een goed nieuwjaar toewensen. Ze luisteren nooit naar mij als ik een opmerking maak over dingen die mij niet aanstaan. Ze leven hun eigen leven en daar hebben ze mij, als boze stiefmoeder, niet bij nodig.

Samen kijken we zwijgend naar het indrukwekkende tafereel dat zich aan de nachtelijke hemel aftekent, totdat het vuurwerk is afgelopen en ie-

dereen begint te applaudisseren.

“Dat was de moeite waard,” merkt Sverre op.

“Ja, prachtig,” beaamt ik.

“Zullen we naar de salon teruggaan?” Sverre kijkt mij vragend aan. “Volgens mij is het hier te koud voor je.”

“Graag.” Ik knik en wrijf over mijn bovenarmen.

“Waarom reizen we binnenkort niet naar Dubai?” stel ik voor. “Daar is het warmer dan hier.” En Dubai is het ultieme winkelparadijs met het grootste winkelcentrum van de wereld. Sverre heeft mij daar al een keer mee naartoe genomen. In dat centrum kan ik mij eindeloos vermaken! Al die prachtige kleding, schoenen en tassen... Krijgen sommige vrouwen knikkende knieën bij de aanblik van een mooie man, bij mij gebeurt dat vooral bij dure kledingstukken en bijbehorende items. Maar dat zeg ik natuurlijk niet hardop.

“Dat zal helaas niet binnen afzienbare tijd lukken, vrees ik.” Sverre haalt spijtig zijn schouders op.

“Maar het is een prima idee om even de winter te ontvluchten. Ik houd het in gedachten.”

“Fijn,” glimlach ik. “Ik kijk ernaar uit om samen de warmte op te zoeken.” Behalve buitensporig shoppen zie ik mijzelf al in een nieuwe, modieuze

bikini op een ligbed liggen, op een wit zandstrand met zicht op een azuurblauwe zee en een cocktail binnen handbereik. Uiteraard draag ik dan een bikini waarbij mijn figuur goed tot zijn recht komt en niet alleen Sverre maar ook de rest van de mannelijke strandgasten hun ogen niet van mij af kunnen houden.

Ik ontwaak uit mijn fantastische vakantiedroom als Sverre mij zacht bij mijn elleboog pakt, met de bedoeling mij naar de salon te begeleiden. Ik glimlach nog maar eens naar hem. Hij is behalve een goede zakenman een echte gentleman en ook dat bevalt mij wel. Er bestaan genoeg mannen die nooit behulpzaam zijn en een vrouw geen arm geven of nooit een deur openhouden of een vrouw niet helpen een jas aan te trekken. Mannen die vrouwen gewoon aan laten modderen. Gelukkig behoort Sverre niet tot die laatste categorie maar tot het soort man dat galant zijn in zijn systeem heeft zitten. En dat ervaar ik als zeer plezierig.

“Zeg, Sverre, hoe gaan de zaken?”

Ach, nee! Alweer iemand die zijn aandacht opeist.

“Ga jij alvast naar binnen, ik kom er zo aan,” stelt Sverre voor.

Ja, ik kan beter naar binnen gaan in plaats van op

Sverre te wachten en hier buiten langzamerhand steeds verder te verkleumen. Dat gepraat over zaken interesseert mij toch niet. Dan kan ik meteen even checken of mijn vriendinnen al op mijn foto met de nieuwjaarswens gereageerd hebben.

* * *

“Joehoe, Katia!”

Ik kijk opzij en zie Nicole, de vrouw van Jeremy, naar mij toe trippelen op minstens zulke hoge hakken als ik draag. Ze wankelt een beetje. Ik weet niet of het door de hakken komt of door de alcohol. Ze houdt wel van een glaasje van dit of van dat. Ze heeft ook nu een glas in haar hand waar nog een klein beetje in zit. Of ze heeft moeite met lopen door de lange, onnoemelijk nauwsluitende jurk die ze draagt. Dat zou ook kunnen. Ik zou in zo’n superstrakke creatie amper adem durven te halen, bang dat er ergens een naad scheurt. In het zeegroene glanzende geval ziet Nicole eruit als een, ja, wat zal ik zeggen, een soort van mislukte zeemeermin, met haar lange, veel te blonde hoog opgestoken haar en de te uitbundig aangebrachte blauwgroene oogschaduw. Ze is vriendelijk, hoor.

Maar ze wil altijd alles weten en dan krijg ik er geen woord meer tussen.

“Dag, schattebout.” Zo noemt ze mij altijd wanneer we elkaar tegenkomen. De oorzaak is dat zij, net als Jeremy, veel ouder is dan ik ben. Ze ziet mij meer als een dochter dan als de vrouw van Sverre. Dat heb je als je een relatie begint met een man die heel wat ouder is dan jijzelf. Zijn vrienden zijn dan automatisch ook een stuk ouder. Niet allemaal, maar de meesten wel. Tja, dat krijg je er gratis bij. Het voelt als een soort concessie, net als de champagne die ik niet lekker vind.

“Een heel gelukkig en liefdevol nieuwjaar!” Nicole zoent me drie keer op mijn wangen: links, mwah! Rechts, mhaw! En weer links, mhaw!

“Hetzelfde voor jou, Nicole,” glimlach ik.

“Vertel eens,” valt ze meteen met de deur in huis, “gaan jullie die realitysoap nog doen?”

“Nee, dat gaat helaas niet door.”

Nicole zet grote ogen op voor zover dat nog lukt. Ze heeft nog niet zo lang geleden haar wangen en jukbenen laten behandelen met een filler. Nu ziet dat gedeelte van haar gezicht er nogal bol uit, waardoor haar ogen een beetje in de verdrukking komen. Het zou nog afzakken had ze mij verze-

kerd, maar ik weet het niet, hoor.

“Waarom gaat het niet door? Ze steekt een vinger in de lucht. “Oh, laat me raden, Sverre voelt er niets voor.”

“Precies,” knik ik. “Hij vindt het te veel inbreuk op onze privacy. Zo jammer,” zeg ik, nog steeds teleurgesteld over het feit dat Sverre het aanbod afsloeg van een tv-producent die de kijkers graag een blik gunde in het leven van een bekende en drukbezet zakenman en zijn veel jongere minnares en natuurlijk zijn twee tienerkinderen. Ik heb hem op allerlei manieren proberen over te halen het aanbod aan te nemen, maar helaas... Het was mijn kans geweest om bekend te worden. Of nog bekender. Ik sta samen met Sverre al weleens in bepaalde bladen of word soms genoemd in tv-programma's waarin allerlei onderwerpen besproken worden. Het had een kans kunnen zijn.

“Mannen doen helaas niet altijd wat een vrouw graag wil,” verzucht Nicole. “Zolang je ze in bed kunt vermaken vinden ze het allemaal wel best, maar kom niet te dicht bij hun eigenste ik.” Nicole zwijgt een moment en fronst dan haar te donker getekende wenkbrauwen die te hoog boven haar ogen aangebracht zijn. Het bezorgt haar

voortdurend een verbaasde uitdrukking. Het fronsen gaat haar bovendien niet al te makkelijk af. Oorzaak: Botox tegen voorhoofdsrimpels.

“Zei ik dat echt? Eigenste ik?”

“Ja, dat zei je echt,” knik ik.

Nicole haalt haar benige schouders op. “Ach, je weet wel wat ik bedoel, kom niet te dicht bij de zaken die zij als hun allergrootste privégeed beschouwen en dan bedoel ik vooral op zakelijk gebied, want wat hebben wij vrouwen daar nu voor verstand van, hè? *By the way*, heeft Sverre je al eens een aanzoek gedaan?”

“Nee, maar ik verwacht dat het niet lang meer zal duren.” Dat hoop ik tenminste.

“Ah, dat is mooi,” knikt Nicole goedkeurend. Ze doet een graai in haar kleine, chique tasje en haalt er een gloednieuwe telefoon uit. “Laten we een selfie maken, nu je nog Katia Zaalberg bent in plaats van Katia Varland. Leuk voor de vriendinnen. Straks vraagt Sverre je ten huwelijk en voor je het weet ben je zijn vrouw.”

Als dat toch eens zou gebeuren! Zonder mijn antwoord af te wachten komt Nicole dicht naast mij staan en houdt de telefoon omhoog. “*Smile!* Laat zien dat je gelukkig bent!” We grijnzen allebei

naar het oog van de camera. Nou ja, Nicole doet een poging. Ze heeft haar lippen ook laten behandelen en haar veel voller geworden bovenlip staat nu nogal vreemd omhoog. Dat zie je wel vaker bij sommige vrouwen. Ik vind het afschuwelijk. Als ik ooit van plan ben gebruik te maken van Botox of fillers, dan is het niet de bedoeling dat het er uit komt te zien als bij Nicole. Het moet me mooier maken en niet op een mislukte metamorfose lijken.

“Zo,” zegt Nicole tevreden als de foto gemaakt is. “Die gaan we even delen. Kunnen ze zien dat wij ons wel amuseren op dit feest.”

“Zo is dat,” knik ik. “Wij vrouwen moeten ons wel op deze manier vermaken als de mannen geen tijd voor ons hebben.”

“Precies.” Nicole tikt wat op haar telefoon en stopt hem dan weer in haar tasje. Ze drinkt het restje drank op dat nog in haar glas zit. “Mmm, dit is een uitstekende cocktail, zeg. Ik weet niet eens precies wat het is. Ik zei tegen de barman: maak maar een verrassing. Nou, verrassend is het zeker. Ik ga er nog een halen. Trouwens die man achter de bar behoort ook wel tot de lekkere surprises,” grinnikt ze. “Alleen daarom zou je al aan

de drank raken. Ik ben even weg. Ajuus!” Ze wankelt bij mij vandaan, alsof ze op het uiteinde van haar zeemeerminnenstaart wil lopen maar het haar niet zo goed afgaat. En ajuus? Niet bepaald een kreet die ik bij Nicole bedacht had. Net zoals eigenste ik. Waarschijnlijk heeft de cocktail invloed op haar taalgebruik en nu gaat ze er nog een halen...

* * *

Wat later dribbel ik Nicole achterna, eindelijk de kou uit en terug naar de salon, weer die verrekte trap af, en vraag me af hoe Nicole het voor elkaar krijgt om met die onmogelijk strakke jurk zonder kleerscheuren beneden aan te komen.

Op het personeel na is er verder nog steeds niemand te bekennen. Alleen Nicole, bij de bar. Maar die heeft haar aandacht gericht op de aantrekkelijke barman die met het bereiden van haar cocktail bezig is. Ondanks de kou vermaakt iedereen zich buiten blijkbaar goed. Zodra Nicole weer naar het dek terug is gestrompeld, haal ik een glas rode wijn bij de bar, een schandalig dure Margaux, en sla vriendelijk maar beslist een oliebol af.

Als je daar te veel van eet krijg je er alleen maar last van. Net als de peperdure champagne moet de wijn van goede komaf zijn, vindt Sverre. Of ik deze wijn beter vind smaken dan een supermarkt-wijn – herinneringen uit de tijd toen ik nog niets met Sverre had – daar heb ik nog mijn twijfels over. Maar het is in ieder geval heel wat beter dan het glas bruis dat ik met tegenzin naar binnen heb gewerkt.

Ik zend de sexy barman als dank voor het glas wijn een stralende glimlach toe en tuur een moment door een van de patrijspoorten. Moderne, hoge gebouwen die langs de waterkant staan vormen de contouren van de stad en laten talloze lichtjes zien die flonkeren als kleine sterren in de nacht. Ze lijken mij uit te nodigen aan wal te komen en de omgeving te verkennen. Wie weet kan ik Sverre overhalen om samen Rotterdam in te gaan. We brengen deze nacht, of wat er straks nog van over is, door in een hotel hier in de buurt. Misschien kan ik hem overtuigen een nacht extra te blijven. Dat zou leuk zijn. En dan kan ik opnieuw proberen hem in de richting van een aanzoek te manoeuvreren. De realitysoap is mislukt maar dit moet me toch lukken.